

REMITINYS

LIETUVOS POLITINIŲ KALINIŲ IR TREMTINIŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

EINA NUO 1988 m. SPALIO 28 d.

+ 1990 m. gruodis Nr. 18 (33)

VYΤENIS

Kalėdų naktis

O Viešpatie, nors šitą naktį,
Kai piemenys giedos Tau „gloria“.
Pamiršt dygliais nusėtą taką
Paskendus šešeliuos norime.

Kai ges Saulėlydžiai įraudę
Tą šventą, tylų Kūčių vakarą,
Tu nors tada nutildyk audrą,
Nušluostyki vargdieniams ašaras.

Ateik,— mes laukiam Tavęs girioj.—
Šviesių dangaus žvaigždžių spindėjime.
Atnešk ramybę žemei tyra,
Paguosk šimtus širdžių kalėjimuos.

Baltai dabinsis eglės, pušys,
Siūbuos linksmi varpai kalėdinai...
Ir jų garsams per mišką užiant,
Suklaupsime, maldas kalbėdami.

O Viešpatie, nors naktį šitą
Pamiršt kovų kelius per nežinią
Mes norime. Ir vieną rytą
Pabust ramia širdim gyvenimui.
1948 m.

KŪČIŲ NAKTIS KARCERYJE

Tai buvo Kūčių dienos rytas. Prisiminiau vaikystę. Lietuvos kaime Kūčių dieną dažniausiai snigdavo ramiai, dideliais minkštasis dribsniai. Žiurėdavau pro langą ir su vaikišku įsiuautimu stebédavau, kaip snaigės baltu pūku nukloja žemę ir aplipdo medžių šakas, užvožia kepures trobesiu stogams.

O čia tą rytą užavo šalta, sau-sa, kaustanti veidus pūga, kaukė vėjai, draskydami medžių šakas, suversdami didžiules pusnis, užlygindami kelių provėžas, pramintus takus. O eiti reikėjo. Kaip visada, varė į darbus. Prie-kryje einantiems buvo sunkiausia — klampojo jie, vėjo čaižomi, ieškodami vakarykštį brydžių. Nenušlavė kelio nei sargybinių riebūs keiksmožodžiai, nei atkišti durtuvai.

Miške dar buvo tamus. Sukurėme laužus sargybiniams paskui ir sau, kad galėtume nusikratyti per naktį susispėti-sias utėles. Miške pūga rame-nė, tai ir iki pusės plikai nusirengus, net maloniu negu uteilių kandžiojamiams. Paskui éme-mės iprasto darbo — medžių kirtimo, kol vėl pradėjo temti. Tačiau mus nuvede prie geležinkelio atsakos. Kiekvienai brigedai reikėjo prikrauti medžių rietuvių po penkias platformas. Gtžome į lagerio zoną — vėlai

ir labai pavarge, bet buvome susitarę švēsti Kūčias. Deja, iš visų barakų susirinkti negalėjome. Palaukę, kol visi pavakarieniaus, savo barako stalą nuklojome eglių šakelėmis, susidėjome vakarienės davinį. Sustojo tyliai sukalbėjome poterius, pagerbėme mirusius, paskui linkejome vienas kitam ištvermės ir stiprybės. Vietoj plotkelės dali-jomės peržegnotą lagerinės duonos žiauberėlę. Ją dalijo vyriausias iš mūsų Leonidas Maziliauskas. Tada sėdome valgyti. Turėjome po indelį kopūstų sriubos, po gabalėlių sūdytos žuvies ir po porą šimtų gramų duonos.

Prie Kūčių stalo sėdėjome keturiolika tautiečių: Maziliauskas, Linartas, Merkeliis, Mickevičius, Zagūnas, Dumčius, Kasttonaitis, Žainieraitis, Lengvenis, Dailidė, Stasiūnas, Laurinaitis ir rodos, Navasaitis.

Mūsų stalą apsviestą tik silpna, iš metalinės krosnelės sklidančia šviesa, stebėjo kitataučiai. Kai kas šaipėsi, kili stebėjosi ir gérėjos.

Staiga, visų mūsų nuostabai, vienas mūsų nelaimės draugas — Lietuvos žydelis, berods. Juozas Blochas padejo mums ant stalo mėsos konservų dézutę, matyt, išlaikytą dar iš Lietuvos. Visi išsidalijome po lygiai, pa-

Hansas Memlingas. II triptiko „Madona su žemėje ir angelais“, apie 1485 m. Uficiis, Florencija. Vladimiro valstybinė galerija

kvietėme ir ji prie stalo. Bet sa-vó laimei, jis nesėdo.

Mūsų šventiškoji vakarienė užsiėse ilgokai. Buvo ką aptarti... Ir štai staiga įsiveržia į baraką režimo viršininkas su grupe kareivių ir įsiutęs kaip žvėris ima šaukti: „Tai ką, ar jūsų „otboj“ neliečia? — Ir pasipile keiksmai. „Tuoj visus į karce-

rj!“ Apsupo mūsų stalą ir beveik bégte nuvijo į karcerį. Vos spėjome kepureis ir šimtasiūles pa-sišiupti. Sugrūdo visus į bendrą belangę kamerą, kurioje net gulėtu nebuvu. Susispaudę vienas prie kito, pratūnojome naktį.

O rytą į darbą, kaip papras-tai. Ir dar sumažino duonos da-vinį. Kalėdų šventėms gavome

tik 300 gr. duonos.

Taip baigėsi mūsų pirmosios ir paskutiniosios Kūčios lageryje. Gal ir todėl, kad iš šių keturiolikos, tada šventusių Kūčių vakarą, vienuoliuka kitų Kūčių jau nebesulaukė. Juos priglaudė Lietuvai tolma ir svetimą taigos žemę.

Stasys JAMEIKIS

**PASKUTINIS
ATSIDVEIKINIMAS
SU VILNIUMI**

Laukti nusibodo, tai nutariau pavažiuoti į Vilnių. Iki Šiaulių nuvažiavau gerai, Šiauliouose liepė išlipti — nebeine traukiniai, kada eis — niekas nežino. Reikia laukti. Daug traukinių pravažiuoja, visi kariški. Pagaliau susiradau vieną padorū geležinkelį, kuris mane pamokė kaip išvažiuoti: „Palauk, — sako, — kol atvažiuos kariškas traukinys. Aš tau pasakysiu, kuri i Vilnių; sėsk į jį ir važiuok. Niekas netikrina, kareivai neišmės“. Taip ir išvažiavau į Vilnių. Kareivai buvo malonūs, jie patys nežinojo, kur juos veža. Atvykom į Vilnių, stotis pilna žmonių, visi bėga iš miesto, o aš skubu į miestą. Noriu aplankyti namus. Namuose radau Izabele, žmonos seserį. Ji mane barākam atvažiavau. Nuo vakar dienos mieste panika, frontas esas prie pat Vilnelės, apie 30 km nuo Vilniaus, miestą nori apsupti... Skambinu telefonu draugams, né vieno nerandu namuose, išskyrus K. Šalkauskį: „Ateik nors valandėlei, pasikalbėsime, turiu namuose pusmaiši cukraus, miltų, kavos, pasiūmsi kiek norėsi“. Šalkauskis atėjo, bet pasikalbēti jau nebuvu kada. Jokios pagalbos iš jo nesulaukęs, pasiemiau savo seną dviratinę, kuprinę su maistu, atradau dar du butelius užslėpto konjako ir vaikų fotografijas. „Sudiev, drauguži Kazimierai, sudiev, Izabele, sudiev, Vilniau, sudiev namai!“ Persižegnojau ir išbėgau į Gedimino gatvę. Važiuoju Žvėryno link. Jokio susiskimo gatvėje néra — nei autobusų, nei taksiukų. Krautuvės uždarytos. Skubu iš miesto išvažiuoti, bijau kad neapsuptu. Netikėta nelaimė — dviračiu padanga truko. Neturiu nei lopų, nei klijų. Pastatau dvirati prie krautuvės sienos, o pats ristebežu atgal, į stotį, nes tai vienintelė viltis išbėgti iš miesto.

Prie stoties aikštė pilna žmonių, į stotį be leidimo neleidžia įėti. Pastebėjau šalimaus vartelius į peroną, stovi vokiečių sargyba ir kai kuriuos praleidžia, matyt, pareigūnus. Prisiartinau ir aš prie jo, patogiu laiku vietoj dokumento pakiašau jam konjako butelių; jis paémė, bet manęs nepraleido. Liepė šalia aplaukti. Išsigandau, manau, ką gero mane perduos policija. Bet ne, apsidairės aplink, davė ženkla praeiti. Dabar jau buvau laimingas, viltis išvažiuoti padėjo. Perone nedaug žmonių, bet jie visi su leidimais, o aš be Bėgiojo prie kiekvieno atėjusio traukinio, visi kariški. Daugumas jų ligoninės — evakuoją į Vokietiją; stipriai sargyba sauchoja, kad kas svetimas neįlipstu. Pagaliau prisiriūrėjau, kad vienintelė galimybė patekti į traukinį — tai per langą išlisti. Nusižiūrėjau patogesnę vielą parodžiau stovinčiam kareivui prie lango konjaką ir daviau ženkla, kad noriu įstoti į vidų. Langas tuo atsidarė, ir du kare-

vai įtraukė mane į vidų. Atidaviau butelį ir padékojau už draugiškumą. Nespėjau nei atsisesti, atėjo sargybinis ir paémės mane už kalneriaus, sušuko: „Raus, Schweiñ“ (lauk, kialule). Taip išprašytas jaučiausi susigedės ir visiškai praradęs vilį išvažiuoti.

Jau temsta, o aš bastaus, iš vieno perono galo į kitą, be jokios naudos. Teks nakvoti perone. Netikėtai pamačiau ateiiant grupę žmonių. Civiliai apsirengę. Alpažinau lietuviškos policijos saugumiečius. Viršininkas, pažinęs mane, pamerkė akimi, ir aš bematant atsistojau į eilę. Mus nuvedė tolokai nuo stoties prie stovinčio traukinio. Prie durų stovėjo sargybinis ir tikrino jėinančiųjų dokumentus. Kas man daryti — ne-

LAIMĖ NELAIMĖJE

Išbėgau iš Vilniaus kaip iš gaisro ir dabar nežinojau nei kaip džiaugtis, nei kaip dekoti Dievui, kad vėl esu Palangoje saugus su savo šeima. Liepos mén. frontas sustojo Lietuvoje, padalijęs kraštą į dvi dalis. Žemaitija liko vokiečių pusėje, vokiečiai gaudė virus apkasams kasti. Pagavo ir mane toks daillus simpatiškas puskarininkis. Sakau aš jam: „Palauk, ateisiu rytoj, šiandien negaliu, reikia žmonai pranešti, vaikai maži — nežinos kur dingau“. O jis man atsako: „Morgen, Morgen, nur nicht Heute sagen alle faule Leute“ (rytoj, rytoj — ne šiandien, sako visi tinginiai). Bet aš šiaip taip atsprašiau, prižadėdamas rytoj pats ateiti. Deja, rytoj

sinešti. Taip viską aptarę ir apžiūrėjė situaciją, grįžome į Palangą.

Iškilo vienas didelis pavojuj: gali vokiečiai mus sulaikyti bevažiuojant anksti ryta per Palangą. Jeigu mėgintume važiuoti pašalinėmis gatvėmis, reikėtų sugiauti daug laiko, o taip rizikuoti nevera, nes galėtume pavėluoti. Grįžęs pranešiau Šliūpams. Ponai sutiko pasirūpinti vežimui ir arkliais. Sutarėm, kad vežimą turi būti gatavas mūsų kieme iš vakaro, kad galima būtų be jokių trukdymų tuoju išvažiuoti, kai tik sugrišiu su pranešimu. Visą dieną buvome kaip ant žarijų. Pavakariais išvykau į Kunigiškius budėti ir laukti atplaukiančių laivų. Naktis buvo šviesi, pajūryje viskas gerai matėsi. Kopose sutikau Jankaus-

Dr. A. MAURAGIS

Dr. Jonas ŠLIŪPAS mano prisiminimuose

ileis. Apsidairiau aplinkui, ar nebūtų kur galima išlisti tarp vagonų, gi žiūriu — gale traukinio prikabintas pilnas anglų vagonas ir kelių galvos kyso virš anglų. Žaibo greitumu atsidūriau prie vagono ir užsirioglinau ant anglų. Čia mane sutinka pažystamas advokato Gruodžio veidas, kiša ranką, nori man padėti. „Dieve tu mano, kurgimes susitikome — spaudžiu kolegos ranką ir žiūriu kaip skenduolis, ištrauktas iš vandenės. „Cia, — sako, — mano žmona ir dukrelė, pabendrausime...“

Važiuojame palengva. Privažiavome Lentvarį. Ant Vilniaus lėktuvai pakabino dideles šviesas ir emė bombarduoti miestą. Sustojo traukinys ir liepė išspurti iš vagonų. „Ne“, — manau sau, — „tieki vargo turėjau, kol ilipau, dabar aš geriau pasiliksiu ant anglų vagono ir pažiūrėsiu į degantį Vilnių, kaip Neronas į degančią Romą“. Po valandėlės traukinys emė judėti ir slinko pirmyn. Vilniaus gaisrus žaros ilgai buvo matomas. Taip atsisveikinau su Vilniumi.

Kaune pasilikau porai dienų. Norėjau susitikti su draugais ir aplankytu savo sklypą, kuri turėjau nusipirkęs Saulės gatvėje ir prieš metus buvau apsodinęs žagarinėmis vyšnelėmis. Norėjau žinoti, ar visos prigijo ir ar daug nauju namu žmonės prisistatė. Kaune nesijautė jokios panikos, viskas vyko normalai. Daug kas tikėjo, kad atmuš rorus ir galėsime grįžti į Vilnių. Atrodo, kad frontas kažkur Lietuvoje sustojo.

mi iš vienos kameros į kitą su kriminaliniais nusikaltėliais. Bet mės sugebėjome atsiginti nuo jų.

Paskirstymo punkte mus išskirtė — moteris uždarė į atskirą baraką, o mums tris į persiuntimo baraką. Albina Zvirblė po kelio dienų išvežė į Talšėto trasą. Nuo tada jo neteko sutiiki. Mūdu su Jonu Zoku patenkome į brigadišinko Guččino brigadą. Statėme ir remontavome barakus. Brigadoje buvo stalias Viktoras Vardonis iš Giraitės kaimo, Nedzingės apylinkių, malonus, daugiau kaip 50 metų senukas.

1951 m. pradžioje čia buvo trys lietuvalės, Vilniaus pedagoginio instituto studentės. Ke-

jis manęs nesulaukė, gal ir nešeiko.

Apie Švediją niekas nebekalba, greičiausiai teks pasilikti ir partizanauti. Bet koks iš manęs gali būti partizanas, jei aš negaliu gaidžiu galvos nukirsti nepasilykštėjés krauju? Visados mama pjaudavo paukščius namuose. Kai reikėdavo paskirsti kiaulę, tėvas paprašydavo kaimyną, o aš nubégdavau į lovą, užsidengdavau galvą pagalve, kad tik negirdėčiau, kaip kiaulė žviegia. Nežinau, kaip galėčiau užmušti žmogų, nors ir dideli prieš.

Vieną rytą, apie 9 val., atėjo gen. Mieželis su didele naujiena: „Šiai naktį žvejų laiveliai plaukia į Švediją“. Pašokau kaip perkuno trenktas: „Iš kur žinai? Kas sakė?“ „Gavau pranešimą iš ryšininko...“ Ir mudu, nieko nelaukę, dviračius pasigriebę, išlėkėme į Kunigiškius pas Siderevičių.

Zinia tikra. Siderevičius patvirtino, kad 12 kuterių atplaukiau atėstant prie kranto ir pagal sąrašą susodins keleiviaus į laivelius. Visi keliautojai turi susirinkti prieš aušrą ir laukti miškelyje. Blogiausia tai man, aš negaliu atvesti seną Šliūpą ir du mažus vaikus.

Nusprendėme, kad geriausiai būtų man vienam čia būti ir laukti, o kitus laikyti Palangoje parengties padėtyje. Kai laiveliai pasirodys, tada dumti į Palangą ir atsigabenti likusius. Toki pat planą pasirinko ir gen. Mieželis, nes ir jis turėjo du mažus berniukus. Reikia tik pasiruošti ir turėti priemones, kaip atvežti. Su savimi galima pasiminti tiek bagažo, kiek gali pa-

kė. Jis neramus, sako pastebėjęs kopose slankiojančius neaiškius tipus. Kad tik nebūtų vokiečių šnipai. Apėjome kopas, apsidairėme, bet nieko įtartino neradę nurimome. Paplūdimyje sutikome prof. A. Salį. Jis papasakojo, kad prieš mėnesį iš čia išplaukė vienas jo pažystamas (ar ne Vokietaitis?). Ta jo kalba mus padrasino ir pataise nuotaiką. Vadinas, tikras dalykas, išvažiuoja žmonės pagal eilę. Nuėjome į pušynelį susitikti su kita. Čia radome būrius žmonių, bestovinčius ir beiskalbančius prie savo vežimų.

Taip man bevaikštinėjant ir beiškant pažiūlam, staiga pasigirdo šautuvų šūviai iš visų trijų pusių. Visi supratome, kad esame vokiečių apsupti. Visi bėgo slėptis, kur kas išmanė. Mūdu su Jankausku pārbėgome į namus pas Siderevičių, šviesas užgesinę, patys pasislepeme daržinėje į šiaudus. Kokią valandą sulindė tūnōjome, jokio garso, jokio šūvio nebuv'o girdeti, karine ramu. Išlinome iš šiaudų ir išėjome pasidairytis. Aš, nieko nelaukęs, sėdau ant dviratio ir iškūriau į Pešangą. Bijodamas, kad vokiečių sargybe manęs nesulaikytų, važiavau aplinkiniais keliais. Kai pasiekiau namus, jau aušė. Vežimasis su arkliais stovėjo kieme pakrautas. Tamsoje sėdejė Šliūpas ir mano žmona, mažiukai vaikai be rūpesčio miegojo. Pasakiau, kas nutiko. Šliūpas ludnas vos girdimai pasakė: „Nepavyko“ „Taigi, nepavyko“, — atsakiau ir nuėjau miegoti, nes jau buvo šviesu.

Apie dešimtą valandą Mieželis mane prižadino ir sako: „Je-

Valeimės

letą kartą su jomis pavyko pažiūrėti, tačiau netrukus jas išvežė į Talšėto motery lagerius, ir rysiai nutrūko. 1951 m. vasarą į „laisvę“ (trėmimą) išėdamas, buvęs gusaru leitenantas Martynas Germanavičius suliko kelias lietuvalės, užkalbino Žofiją Danutę Venskulę. Susižavėjė Z. Venskulės lietuviškomis pažiūromis, sakė: „Kad visos lietuvalės tokios būtų“. Po poros dienų ją sulikau prie šulinio.

Paskirstymo punkte sulikančios švietimo ministrus: Rumunijos, Bulgarijos ir Lietuvos — K. Šakenė. Su jais teko bendrauti. Su K. Šakenė — beveik mėnesį, kol ji išvežė į „laisvę“. (NUKELTA į 3 PSL.)

Sinešti. Taip viską aptarę ir apžiūrėjė situaciją, grįžome į Palangą.

Iškilo vienas didelis pavojuj: gali vokiečiai mus sulaikyti bevažiuojant anksti ryta per Palangą. Jeigu mėgintume važiuoti pašalinėmis gatvėmis, reikėtų sugiauti daug laiko, o taip rizikuoti nevera, nes galėtume pavėluoti. Grįžęs pranešiau Šliūpams. Ponai sutiko pasirūpinti vežimui ir arkliais. Sutarėm, kad vežimą turi būti gatavas mūsų kieme iš vakaro, kad galima būtų be jokių trukdymų tuoju išvažiuoti, kai tik sugrišiu su pranešimu. Visą dieną buvome kaip ant žarijų. Pavakariais išvykau į Kunigiškius budėti ir laukti atplaukiančių laivų. Naktis buvo šviesi, pajūryje viskas gerai matėsi. Kopose sutikau Jankaus-

**SUSITIKIMAI
TAIŠETO
OZIORLAGE**

1951 m. pirmosiomis dėnomis iš Krasnojarsko kalėjimo mūs atvežė į Talšėto ypatingojo režimo lagerio 025 koloną — paskirstymo punkta. Buvome penkiese — Jonas Zokas, Albinas Zvirblis, Genė Matijosaitė ir Natalija Barlaškaitė. Vežė Stotyptino vagone, dažnai varinėda-

2

A. Rupelka & R. Balčiūnas. Mokslo išvadai. 1951 m. rugpjūčio 15 d. išvadai. Lietuvos medicinos laboratorijos.

1990 m. gruodis

TREMINTINYS

4

ATSILIEPKITE! ATSILIEPKITE! ATSILIEPKITE!

Danute BALDIŠIŪTė, g. apie 1934 m. Gyveno Pasvalio raj., mokėsi Pasvalio gimnazijoje. 1948 m. ją ištrėmė į Sibirą, Suetiag. Jos ieško Nijolė ADOMENIENĖ, Kaunas, Margio 5—1, tel. 20 04 70. Nuotraukoje: pirmo iš kairės D. Baldišiūtė.

Juozas PLICAS, Juozo, g. 1900 m., Pakruojo raj., Armonaičių km. 1949 m. suimtas kalėjo Mordovijos ATSR, Dubrovilage. Pagal reabilitacijos pažymą iš jkalinimo vietas buleistas 1956 07 09, tačiau į namus negrįžo. Kartu kalėjusi ar daugiau kaip nors žinančių ieško Salomeja VAINIKIENĖ, Šiauliai, Karvelio 8—21, tel. 5 45 18.

Juzefa LITVINAITE-GEČIENĖ, g. 1920 m., Krelėgos apskr., Gargždu valst., Kavaliauskų km. 1941 06 14 ją ištrėmė iš Švėkšnos (dabar Šilutės raj.) į Komijos ATSR. Už mėginių pabėgė į Gečienę, užlino Syklyvkarą lag., kuriamo ji mirė.

Algirdas LITVINAS, g. 1927 m. Vokiečiai išsivare į su pastoje 1944 m. "o karo atsiuntė laiškā iš Berlyno. Rašė, kad guli liekninėje, pamatas į rusų armiją ir gyjosių į Lietuvą. Tačiau negrįžo. Manoma, kad mirė Sibiro lageriuose.

Daugiau žinių apie šiu žmonių likimą laukia Danutė LITVINAITE, 235844 Klaipėdos raj., Vėžaičiai, Liepu 6—8.

1954 m. Jonas SAVICKAS iš Krasnojarsko kr., Zikovas km. į Lietuvą pervežė du tremtiniai vaikus: berniuką ir mergaitę. Jie ėpsigyrė pas Balį Goštaulą (Šiauliai, Medelyno 25).

Partizanai broliai Kazys, Edmundas, Algis TRINKOS, Felikas ŠAU-LYS veikė Šiaulių apskr., Gruzdžių apyl.

Ju ieško Jonas ŠAVICKAS, 233042 Kaunas, Šiaurės pr. 51—38, tel. 71 65 21.

Vytautas ALEKSA, Vinco. 1949 m. mokėsi Kybartų gimnazijoje. Tuo metu išėvus išrėmė iš Vilkaviškio raj., Berlininkų apyl., Šilbelių km. V. Aleksa išejo į mišką ir žuvo 1952 m. Mirties aplinkybes ir užkausimo vietas sužinoti Eugenija ALEKSIENĖ, 234290 Kybartai. Daugirdo 15.

Povilas JALINIAUSKAS, Antano, g. 1927 m., Prienų raj., Šilėnų km. Suimtas 1948 m. liepos mén. Kalėjo Alytaus kalėjime, nuteistas 10-čiai metų. Išvežtas į Vorkutą. Žuvo kašyklose. Daugiau apie jo likimą ir palaidojimo vieta žinančių ieško Irena VIRCINSKIENĖ, 232036 Vilnius. Keramikų 16—19

Jonas ALEKSANDRAVICIUS, Juozo, g. 1901 m. Suimtas 1946 m. Panevėžio apskr., Pampėnų valsč., Kriklinių km. Kalėjo Panevėžio kalėjime, vėliau Sechaline. Mirė 1946 09 23 Magadano srt.

Juozas SIPELIS, Petro, g. 1906 m. Suimtas Panevėžio apskr., Pumpėnų valsč., Milkių km. Mirė 1957 m. seiso mén. Magadano lag. Karlu kalėjusi ir žinančių daugiau apie jo likimą ieško Janina SERENIENĖ, Panevėžys, Danutės 5—7, tel. 3 12 59.

Antanas MAROZAS suimtas 1940 08 16. Kalėjo 9-ajame forte. Daugiau žinių leukia Antanina MAROZAITE, Panevėžys, Žemaičių 3—45.

Stasys DVYLAITIS, g. apie 1920 m. Jonavos ar Joniškio raj., fermevo gen. P. Plechavičiaus armijoje. Buvo išvežtas į Vokietiją, koncentracijos stovyklą. Pabėgo. Išėjo į mišką. Slapyvardžiai: Vytrulėlis, Studentas, Linksmas vyras. Veikė Kėkilių Rūdoje, Igliaukoje, Plutiškėse. Suimtas 1945 m. vasarą Cinorpieriu km. pas Juozą Barisauską. Buvo vėdes, turėjo sūnų. Daugiau žinių laukia R. BARISAUSKAS, 234560 Lezdių, Vilties 15—7.

Jonas Šaltis

Partizanai broliai SALCIAI: Jonas (g. apie 1923 m.), Albertas (g. apie 1925 m.). Lioginės (g. 1915 ar 1917 m.), kile iš Rokiškio raj., Pandėlio valsč. Redžiūnėlių km. Zinoma, kad Jonas ir Albertas žuvė kartu. Daugiau žinių apie juos ir užkasimo vietas ieško Malvinė PETRAITIENĖ, Kaunas, Uosio 22.

Redaktore Vanda PODERYTĖ, lit. redaktorė Ona SALCYTIENĖ, techninė redaktore Birutė OKSAITĖ. Redakcijos: Liudas DAMBRAUSKAS, Algirdas MARKONAS, Natalija PUPEIKIENĖ, Dalis KUODYTE, Juzės ENČERIS, Alfredas SMAILYS.

Mūsų adresas: 233800 Kaunas. Donelaitis 20 b, tel. 209530.

Aleksandra VALANCIUTĖ, Dominyko, g. 1921 m. Suimta Kalvarijoje. 1945 m. kalėjo Komijos ATSR, paskutiniu metu buvo Abezio invalidų lageryje. Kaip nors apie jos likimą žinančių ieško Emilia MIKULSKIENĖ, Plungė, A. Vaivilės 23—10, tel. 5 28 20.

Leonas SAVICKAS mirė Madviežiagorsko lageryje. Olius STEPONAVICIUS lageryje dirbo rastinėje, invalidas be rankos. L. Savicką pažinojusi ir O. Steponavičiaus ieško Danutė SAVICKAITĖ-JANUSKEVIČIENĖ, Šiauliai, Lieporių 3—13, tel. 3 97 81.

Ona JUŠKIENĖ, Mažeikių raj. Plinkšių Žemės ūkio mokyklos mokytoja buvo ištremta 1941 m. Jos ieško J. LIEGAUDAS, Latvija, Ryga, Zolitudė 38—87, 2 korpusas.

Aleksas MASTAUSKAS dirbo mišku ūkyje buhalteriu. Suimtas 1946 m. Varėnoje. Zmonos verdas Albina, sūnaus — Virgilis. Jo ieško A. VALNILAITIS, rašykite „Tremtinio“ redakcijai.

Pranas EZERSKIS, g. 1901 m. Akmenės raj., Šiliskiu km. Suimtas 1945 m. Papilės valsč., Burbiškių km. Nuteistas 10-čiai metų. Kalėjo Krasnojarsko kr., Norilsko. Daugiau žinių laukia Valė EZERSKYTĖ, N. Akmenė, Kudirkos 10—46.

Ignas SKRUPSKELIS, Albino, g. 1903 m. Melgužėje, Šiaulių apskr. 1940 m. gyveno Kaune, dirbo „XX amžiaus“ redaktoriumi. 1940 07 12 suimtas. Kalėjo Kauno kalėjime, 1941 04 01 išvežtas į Vorkutos Rečlagą. Kaip nors žinančių apie jo likimą ar palaidojimo vieta ieško Alina SKRUPSKIENĖ, 5630 S. Francisco ave, Chicago III. 60629, JAV, tel. 312776 6710.

Alfonas VILENIŠKIS, pulkininkas-leitenantas, gyveno Kaune. 1941 m. suimtas, kalėjo Norilsko.

Jurgis VILENIŠKIS, gydytojas, Utenos raj., Užpalių km. 1941 06 14 išvežtas į Krasnojarsko kr., Rečlo lag. Manoma, kad buvo nužudytas kriminalinių nusikaltėlių.

Algiris VAŠKAS, g. 1930 m. Kalėjo 1950 m.

Apie šiu žmonių likimą žinių laukia Zenonas JUODVIRŠIS, 233009 Kaunas, Riešulų 17, tel. 73 05 88.

Antanas GRIKIETIS-Slapukas, g. 1925 m. Vilkaviškio apskr., Pilvišių valsč., Dumčių km. Priklause „Vampyro“ rinklinei, veikė Marijampolės, Vilkaviškio apskr. Žuvo 1952 m. kovo mén. Užkasimo vietas ieško Bronė GRIKIETYTE-VOKIETAITIENE, Marijampolė, Alytaus 3.

Alfonas ANTANAITIS, Kazio, g. 1900 m. Panevėžio apskr. Alsargos vyr. leitenantas, tarnavo Kariuomenės štabe Kaune. 1929—1940 m. dirbo policijoje. 1941 06 16 išvežtas su šeima į Marijampolę. N. Vilnios gel. stolyje atskirtas nuo šeimos. 1942 m. likimo draugas atsiuntė laiską, kuriame rašoma, kad iš Aliajeus kr. jų išvežė į Jakutiją. 1989 m. gautoje reabilitacijos pažymoje nurodyta, kad sužaudytas Kanske 1942 10 18. Gal kas žinote, kur buvo užkasami kalinių? Klausia Stasė ANTANAVICIENĖ, 232040 Vilnius, Oginskiai 6—9.

Kazys MARMANTAVICIUS (Lazdijų raj.), Pranas JUREVICIUS (Pakruojo raj.), MARAZAUSKAITE (Ukmergė) 1956 m. birželio 29 išvyko į Karagandą. Dolinkos lageriu į Lietuvą. Jų ieško Povilas POUCIAS, 235340 Panevėžio raj., Naujamiesčio pl., Liberiškio km.

Antanas MACIONIS su šeima ištremtas 1949 08 25 į Kėdainių valsč., Būdų km. Balandžio 2 d. mirė Kuižiave stolyje. Kur užkastas? Klausia Petronėlė MACIONYTĖ, Kėdainiai, J. Basanavičiaus 75—5.

Sėdi (iš kairės) T. Brazdeikis, B. Kasiliūnas, P. Korizna, A. Gricius. Stovi (iš kairės) A. Bagdonavičius, V. Garunkštis, L. Čerškus, E. Petrovas, J. Jakimavičius, P. Bekeris, B. Barinas, P. Lechavičius, Kolyma, Suksukanas, 1954 m. Jūsų ieško L.

Kalejus

Nepalūzkime

...jvyko tas garsusis 1954 m. kalinių sukilimas, trukęs 40 parų. Ji numalšino, tankais traškydam ižmones. Kiek žuvo, nežinia, manoma, kad apie 1000—1200, taigi kas dešimtas. Žmogaus protas bejėgis suprasti, kiek galėjėtai žmogus. Štai viena žergina Vladas Miliutė (dabar ji gyvena Alytuje) sukilimo ryta nespėjo išbėgti į baraką, ir staiga — prieš akis tankas. Jai buvo sutrašyta dešinė koja (kurią paskui amputavo) ir dešinė ranka, sulaužyti krūtinės kaulai, oda nuplėsta nuo pusės veido, nuo pilvo, tanko vikšry žymės ant kūno. Vyrai įnešė ją į baraką, visą paplūdisių krajuose. Prašė nužudyti. Paskui 8 mėnesiai ligoninėje. Bet darbuji jai buvo nebetinkama. Tad veža ją pas tėvus į tremtį. Be kojos, ranka gipse, be plaukų... Lydi seselė ir du kazachai, nes ją reikia nešti ant rankų. Traukiniu iki Monasinsko stotelės. Toliau iki Jarmoko 75 km autobusu. Palydovai įsodina į autobusą ir palieka likimą vėliai. Vladą nuveža iki stotelės. Ji kelias iššliaužia į autobuso. Niekas nelaukia. Šiaip taip nuslenka iki milicijos. Tada jie dėvė žinių tévams, po poros dienų tévai atvažiavo dukters pasiimi. Daug dar būtu galima pasakoti apie Vladą. Bet noriu tik tai pabrėžti, kad iš Alma Atos gautoje pažymoje buvo nurodyta — buitinė trauma platinė.

Šiandien Vladas gyvena Alytuje. Jos kulkų butelių puošia jos pačios rankdarbiai. Visada linksma, draugiška, geranoriška, ti-kiinti laisva Lietuva.

Natalija PUPEIKIENĖ

KAZILIONIS, PETRASAUSKAS ar PETRASEVICIUS (Vorkula, sachta Nr. 40). Atsiliepkite. Jūsų ieško MICHAILOV Bogdan Petrovič, 292220 Lvovo srt., Sokol, Babinskovo 47.

Jonas GALINAITIS, Kristupo, 70 m. A. KOZIENE ar KADZIENĘ, Luko, 86 m. Mire 1948 01 27 Asine ir palaidoti Asino kalinių kapinėse. Jų artimųjų ieško Anicetas ČEPE, 234887 Kupiškio raj., Subačius.

ATITAISSYMAS

„Tremtinio“ Nr. 17 str. „Aukų buvo ir daugiau“, 29 eil. iš viršaus skaitly „Z. Paulikas pasakojo, kad visiems...“

● Laikraštis „Tremtinys“, 1990 m. gruodžio 21 d. Nr. 18(33), kaina 73 kn. ●

Tiražas 15.000. Užsak. Nr. 1464.

● CIPLIAUSKAS (Mordovijos Nr. 7 leg.), Stasys VILMINSKAS (Kemerovo, Vorkutos lag.), Antanas SIMONAVICIUS (Vorkutos lag.), Bronius KUNEVICIUS (Kemerovo, Olžero, Vorkutos lag.), Stasys LIUTIKAS (Vorkuta, Žečiai Nr. 7). Vytautas

Lionginas Šaltis

Redaktore Vanda PODERYTĖ, lit. redaktorė Ona SALCYTIENĖ, techninė redaktore Birutė OKSAITĖ.

Redakcijos: Liudas DAMBRAUSKAS, Algirdas MARKONAS, Natalija PUPEIKIENĖ, Dalis KUODYTE, Juzės ENČERIS, Alfredas SMAILYS.

Mūsų adresas: 233800 Kaunas. Donelaitis 20 b, tel. 209530.